

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 15 września 2022 r.

DIH-3.707.107.2022.AWS

DECYZJA DIH-III/116/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178) w związku z art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji (DB.8361.31.2022/64DEC/22) Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach z dnia 30 czerwca 2022 r. (nr akt kontroli: DB.8361.31.2022), na mocy której przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą: DK LOGISTIC Sp. z o. o. z siedzibą w Wiśle, wymierzono karę pieniężną z tytułu naruszenia art. 4 ust. 1 ww. ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178) w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) - Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 18-21 marca 2022 r. inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Katowicach (zwanego dalej: „*Śląskim WIIH*” bądź „*organem pierwszej instancji*”), działając w zakresie i na podstawie upoważnienia (nr DB.31.2022) z dnia 18 marca 2022 r., przeprowadzili kontrolę w lokalu gastronomicznym w Wiśle ..., należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej również: „*stroną*”, „*stroną postępowania*” bądź „*przedsiębiorcą*”).

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162, z późn. zm.), (zwanego dalej: „*Prawem przedsiębiorców*”), skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 16 lutego 2022 r. (sygnatura: DB.13.2022), ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli,

obejmującego m. in. kontrolę przestrzegania przepisów dotyczących uwidaczniania cen. Niniejsze zawiadomienie strona odebrała w dniu 21 lutego 2022 r.

W toku kontroli oceniano m. in. prawidłowość przekazywania konsumentom informacji o cenach i ilościach nominalnych oferowanych produktów/wyrobów w oparciu o przepisy: ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r., poz. 178) (zwaną dalej: „*ustawą o informowaniu o cenach*”) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2015 r., poz. 2121) (zwanego dalej: „*rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen*”).

Zaznaczyć należy, iż czynności kontrolne przeprowadzono w obecności pracownika upoważnionego do reprezentowania kontrolowanej spółki. Pomimo, iż dniu 18 marca 2022 r. placówka była objęta kontrolą innego organu tj. Inspekcji Sanitarnej, osoba reprezentująca spółkę (Prezes Zarządu) wyraziła zgodę na prowadzenie kontroli przez inspektorów Inspekcji Handlowej.

Ustalono również, że kontrolowany podmiot należy do grupy tzw. małych przedsiębiorców w rozumieniu postanowień art. 7 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców.

W pierwszym dniu kontroli, tj. 18 marca 2022 r., inspektorzy reprezentujący Śląskiego WIIH, występujący w charakterze konsumentów w trakcie zakupu kontrolnego m. in. stwierdzili, że oferowane w lokalu gastronomicznym 12 rodzajów napojów w urządzeniu chłodniczym nie zostało oznaczone cenami sprzedaży. Ponadto, cennik potraw i napojów nie był dostępny dla konsumentów. Dopiero po rozpoczęciu czynności kontrolnych, po ujawnieniu charakteru służbowego, inspektorom okazano cennik znajdujący się na zapleczu, w którym w przypadku:

- 7 rodzajów zup;
- 4 rodzajów makaronu;
- 9 rodzajów dań mięsnych;
- 4 rodzajów dań rybnych

- nie podano ilości potraw, do których odnosiły się podane ceny.

Powyższe ustalenia dały podstawę do przyjęcia, iż naruszono art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 ust. 1 i 2 oraz § 9 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Szczegółowe ustalenia poczynione przez inspektorów, w tym wykazane nieprawidłowości udokumentowano w Protokole kontroli (nr akt kontroli: DB.8361.31.2022) znajdującym się w aktach sprawy oraz dołączonej do niego dokumentacji fotograficznej. Strona nie wniosła uwag do ww. Protokołu pomimo, że została prawidłowo pouczona o przysługującym jej uprawnieniu.

W trakcie trwającej kontroli przedsiębiorca zobowiązał się pisemnie do niezwłocznego uzupełnienia brakujących informacji, w tym o cenach i gramaturach zakwestionowanych wyrobów oraz do udostępniania cennika klientom.

Stwierdzono również, iż zostały podjęte działania i nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen zostały wyeliminowane.

Pismem z dnia 3 czerwca 2022 r. (sygnatura: DB.8361.31.2022/64DEC/22) Śląski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z tytułu niewypełnienia obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z naruszeniem § 3 ust. 1 i 2 oraz § 9 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, które polegały na:

- braku cennika na oferowane potrawy i napoje (cennik znajdował się na zapleczu i nie był dostępny dla konsumentów);
- braku cen dla 12 rodzajów oferowanych napojów (które znajdowały się w urządzeniu chłodniczym).

W piśmie tym, stosownie do wymogów art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.) (zwanej dalej: „*Kpa*”), strona została pouczona o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w prowadzonym postępowaniu, w tym o prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma.

Jednocześnie, w tym samym piśmie organ zobligował stronę do przesłania informacji o wielkości obrotów i przychodu uzyskanych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w roku 2021. Jak wynika z dokumentacji przedłożonej przez organ pierwszej instancji niniejsze zawiadomienie strona odebrała w dniu 15 czerwca 2022 r.

W dniu 28 czerwca 2022 r. do Śląskiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach wpłynęło pismo przedsiębiorcy z dnia 22 czerwca 2022 r. będące odpowiedzią na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego, do którego załączono oświadczenie o wyniku finansowym (obejmującym przychód/stratę spółki) osiągniętym w roku podatkowym 2021. W niniejszej korespondencji przedsiębiorca odniósł się do ustaleń organu i wyjaśnił, że w momencie kontroli cennik (MENU) mógł znajdować się na zapleczu, jednak jest od razu przekazywany klientowi tj. w momencie, gdy klient usiądzie do stolika. Poinformował, iż kelnerka w momencie pojawienia się klienta zaprasza go do stolika i wręcza mu indywidualnie MENU, w którym są wyszczególnione oferowane potrawy, jak również napoje gorące i zimne.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Śląski WIIH decyzją z dnia 30 czerwca 2022 r. (znak: DB.8361.31.2022/64DEC/22), nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z uwagi na: brak cennika na oferowane potrawy i napoje (cennik nie był dostępny dla konsumentów i znajdował się na zapleczu) oraz brak cen dla 12 rodzajów napojów oferowanych w urządzeniu chłodniczym, w restauracji ... w Wiśle.

W dniu 16 sierpnia 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Śląskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. W piśmie tym strona postępowania zaskarżyła decyzję Śląskiego WIIH w całości i wniosła o jej uchylenie. Wskazała, że wymierzona jej kara pieniężna w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) jest nieadekwatna do popełnionego naruszenia oraz jest „dotkliwa”. Zawniosowała o uchylenie decyzji pierwszej instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Wniosła też o wstrzymanie wykonalności decyzji do czasu rozpoznania niniejszej skargi. W swoim uzasadnieniu skarżąca spółka przedstawiła krótko opis naruszenia. Zaznaczyła, że po przeprowadzonej kontroli naprawiła uchybienia poprzez uwidocznienie cen napojów w urządzeniu chłodniczym, jak również zamieściła cennik oferowanych potraw i napojów w miejscu dostępnym dla konsumentów. W swoim odwołaniu skarżąca spółka wskazała, że w momencie kontroli menu znajdowało się na zapleczu z uwagi na notoryczną kradzież przez klientów. W przekonaniu przedsiębiorcy nie doszło do naruszenia żadnych przepisów. W treści odwołania podmiot skarżący dwukrotnie akcentował, że cennik czyli „MENU” w formie papierowej jest każdorazowo wręczane klientowi gdy jest obsługiwany przez kelnera. Ponadto w odwołaniu przedsiębiorca zwrócił się z prośbą o ponowne rozpatrzenie wydanej decyzji oraz zmniejszenie kary lub jej anulowanie z uwagi na jak to określił „znikomy charakter” naruszenia.

Pismem z dnia 17 sierpnia 2022 r. Prezes UOKiK zawiadomił przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w związku z wniesionym odwołaniem oraz poinformował, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na mocy art. 10 § 1 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała jednak z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz weryfikuje, czy dana decyzja była prawidłowa.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa, w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Artykuł 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wskazuje, że w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiającą porównanie cen.

Stosownie do § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy. Cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności: na wywieszce, w cenniku, w katalogu, na obwolucie, w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Z kolei, § 9 przywołanego wyżej rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen stanowi o tym, że:

1. przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa uwidacznia ceny oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku.
2. cennik, o którym mowa w ust. 1, zawiera także aktualne informacje umożliwiające konsumentom identyfikację ceny z potrawą lub wyrobem, w szczególności pełną nazwę potrawy lub wyrobu, pod którą jest on sprzedawany, oraz określenie ilości potrawy lub wyrobu, do których się odnosi.
3. przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, m. in.:
 - 1) zapewnia konsumentom wystarczającą ilość cenników oferowanych potraw, wyrobów i napojów oraz udostępnia je przed przyjęciem zamówienia;
 - 2) wywiesza cenniki w miejscu ogólnodostępnym wewnątrz lub na zewnątrz lokalu gastronomicznego.

Natomiast, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Przepis ten, w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, chociażby naruszenie miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości zostałyby wyeliminowane. Dowiedzenie, że określony podmiot nie wykonał powyższego obowiązku powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie, w myśl art. 6 ust. 3 ww. ustawy przy ustalaniu kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w restauracji ... w Wiśle, należącej do strony organ pierwszej instancji wykazał następujące nieprawidłowości:

- brak cennika na oferowane potrawy i napoje (cennik znajdował się na zapleczu i nie był dostępny dla konsumentów);

- brak cen w odniesieniu do 12 rodzajów oferowanych napojów, które znajdowały się w urządzeniu chłodniczym.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Śląski WIIH nałożył, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) na ww. przedsiębiorcę, który nie dopełnił obowiązku wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 ust. 1 i 2 oraz § 9 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Po przeanalizowaniu całokształtu zebranego materiału dowodowego, w tym w szczególności Protokołu kontroli (nr DB.8361.31.2022) oraz ustaleń w nim zawartych, organ drugiej instancji nie miał wątpliwości co do naruszenia przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania. Śląski WIIH słusznie bowiem uznał, że przedsiębiorca poprzez niewidocznienie cen (schłodzonych napojów) oraz cennika potraw w sposób dostępny dla konsumentów w kontrolowanej placówce, nie spełnił nałożonych na niego obowiązków. Udowodniona stronie okoliczność naruszenia prawa znajduje potwierdzenie w Protokole kontroli, podpisanym przez osobę upoważnioną do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy, bez wnoszenia uwag.

W przedmiotowej sprawie Śląski WIIH wydając zaskarżoną decyzję oparł na Protokole kontroli (nr DB.8361.31.2022) i stanie faktycznym w nim przedstawionym. Kontrolowany przedsiębiorca nie zgłosił do niego uwag bezpośrednio lub na piśmie - w terminie 7 dni od przedstawienia tego Protokołu do podpisu, pomimo iż został prawidłowo poinformowany o przysługującym mu uprawnieniu .

Podkreślić należy, że podstawą wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w przedmiotowej sprawie, a także podstawą nałożenia na stronę administracyjnej kary pieniężnej były ustalenia faktyczne poczynione u przedsiębiorcy w wyniku kontroli oraz materiał dowodowy zebrany przez Śląskiego WIIH. Działania naprawcze poczynione przez stronę, tj. uwidocznienie brakujących informacji o cenach artykułów umieszczonych w urządzeniu chłodniczym czy też udostępnienie klientom właściwie opracowanego cennika (zawierającego rzetelne informacje o ilości potrawy czy wyrobu), były działaniami następczymi, podjętymi w wyniku ustaleń kontroli, a nie poczynionymi przez nią z własnej inicjatywy.

Z treści skarżonej decyzji wynika, że Śląski WIIH przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej kierował się kryteriami wynikającymi z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, dokonując prawidłowej, zdaniem Prezesa UOKiK, oceny stopnia naruszenia obowiązków, dotychczasowej działalności przedsiębiorcy oraz wielkości jego obrotów i przychodu. W ocenie Prezesa UOKiK, wymierzona stronie przez Śląskiego WIIH kara została ustalona w sposób prawidłowy, w oparciu o przesłanki zawarte w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach i znajdowała potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Wykazane w toku kontroli bezsporne uchybienia, jakich dopuściła się strona nie może się odbywać ze szkodą dla konsumentów. Zdaniem Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie

uznał, iż strona dopuściła się naruszenia wymagań prawnych dotyczących cen i ich uwidaczniania, w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

Strona postępowania we wniesionym odwołaniu, zaskarżyła w całości decyzję wydaną przez Śląskiego WIIH i wniosła o jej uchylenie. Podniosła, że kara pieniężna wymierzona w wysokości 2 000 zł (słownie: dwa tysiące złotych) jest nieadekwatna do popełnionego przez nią naruszenia. Zawniosowała o uchylenie decyzji pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia. Wniosła też o wstrzymanie wykonalności decyzji do czasu rozpoznania niniejszej skargi. Wskazała także, że po przeprowadzonej kontroli organu naprawiła uchybienia. W dalszej części pisma powołała się na wcześniejszą korespondencję, tj. pismo z dnia 22 czerwca 2022 r. skierowane do Śląskiego WIIH (kserokopię pisma załączyła do odwołania). Zapewniła, iż MENU jest za każdym razem przedstawiane indywidualnie każdemu klientowi w momencie jego przybycia do lokalu (przez kelnera), a w przedmiotowym MENU znajduje się wykaz wszystkich potraw wraz z cenami oraz napojów gorących jak i zimnych. Skarżący podmiot utrzymywał ponadto, że (w momencie kontroli) MENU znajdowało się na zapleczu z uwagi na notoryczną kradzież przez klientów. Przedstawiając własną argumentację uznał, że „nie naruszył żadnych przepisów”. Na zakończenie odwołania przedsiębiorca zwrócił się z prośbą o ponowne rozpatrzenie wydanej decyzji oraz zmniejszenie kary lub jej anulowanie z uwagi na „znikomy charakter” naruszenia.

Po wnikliwym przeanalizowaniu argumentów podniesionych przez stronę w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Prezes UOKiK wskazuje, iż argumenty te nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kluczowe znaczenie dla przedmiotowej sprawy mają ustalenia poczynione w toku kontroli oraz fakt, iż w chwili jej rozpoczęcia, w lokalu gastronomicznym w Wiśle ..., brak było informacji o cenach 12 napojów umieszczonych w urządzeniu chłodniczym, a ponadto inspektorzy występując w roli klientów nie mieli możliwości zapoznania się z cennikiem, ponieważ nie był on dostępny (bezpośrednio i widoczny) dla konsumentów i znajdował się na zapleczu kontrolowanej placówki. Nie spełniono zatem wymaganego a zarazem podstawowego warunku *ogólnodostępności* cennika (MENU) wewnątrz/na zewnątrz lokalu. Z akt sprawy wynika jasno, że przed ujawnieniem charakteru służbowego inspektorom nie okazano cennika (dopiero po rozpoczęciu czynności kontrolnych inspektorom został przedstawiony cennik).

Tak więc, trudno dać wiarę przekonaniom strony, że: „kelner w momencie przybycia klienta do lokalu, podchodzi indywidualnie do niego i wręcza mu cennik czyli „MENU” w formie papierowej”. Przechowywanie cennika na zapleczu lub udostępnianie go na życzenie klienta nie może być uznane za czyniące zadość wymaganym przepisom prawa. Poza tym, nadmienić należy, iż cennik ten nie został opracowany w sposób należyty, tzn. nie zawierał informacji o ilości potraw w przypadku: 7 rodzajów zup, 4 rodzajów makaronu, 9 rodzajów dań mięsnych i 4 rodzajów dań rybnych. Powyższe bezsprzecznie dowodzi, że strona naruszyła

przepisy art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w związku z § 3 ust. 1 i 2 oraz § 9 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Strona przedstawiając swoje uzasadnienie zdaje się jednak nie dostrzegać przepisu § 9 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, który jednoznacznie stanowi o tym, że przedsiębiorca prowadzący działalność usługową w zakresie gastronomii lub hotelarstwa **uwidacznia ceny** oferowanych potraw, wyrobów, noclegów, wyżywienia i innych oferowanych usług w cenniku (ust. 1). Nadto, zapewnia on konsumentom **wystarczającą liczbę cenników** oferowanych potraw, wyrobów i napojów oraz udostępnia je przed przyjęciem zamówienia, a także wywiesza cennik **w miejscu ogólnodostępnym** wewnątrz lub na zewnątrz lokalu gastronomicznego (ust. 3 pkt 1 oraz 2). Ustalenia organu, udokumentowane w Protokole kontroli potwierdziły, że cennik nie był dostępny dla klientów i znajdował się na zapleczu placówki, a 12 rodzajów napojów (umieszczonych w lodówce z napojami) nie posiadało cen. Wobec powyższego, w żadnej mierze, nie można za słuszną przyjąć argumentację przedsiębiorcy jakoby „*nie na naruszył on żadnych przepisów*”. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w sposób jasny i ewidentny wskazuje na naruszenie ww. przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania.

W dalszej kolejności Prezes UOKiK wyjaśnia, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów o informowaniu o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka i znajduje potwierdzenie w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12. Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu faktu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach wydaje decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada na przedsiębiorcę karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości. Mając więc na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej, bez znaczenia pozostają okoliczności, w wyniku których strona dopuściła się nieprawidłowości, gdyż karę wymierza się za samo naruszenie prawa. Wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organy Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciężącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Prezes UOKiK zaznacza, że od każdego przedsiębiorcy (bez wyjątku), jako profesjonalnego uczestnika obrotu oczekuje się znajomości przepisów dotyczących cen i ich respektowania. To przedsiębiorca, powinien być dotożyc należytej staranności, aby jego działalność była prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, w tym powinien zapewnić (udostępnić) odpowiednią liczbę cenników klientom, niezależnie od tego, że niektórzy podejmują się prób ich przywłaszczania.

Prezes UOKiK oceniając zebrany materiał dowodowy doszedł do wniosku, że jest on rzetelny i spójny, a organ pierwszej instancji w sposób prawidłowy przeanalizował i uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, którymi się kierował przy wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej, tzn.: stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność podmiotu oraz wielkość obrotów i przychodu (zob. strona 3 decyzji). Organ wziął pod uwagę fakt, że strona nie była wcześniej karana za naruszenie przepisów ww. ustawy, jak również okoliczność, że w stosunkowo krótkim czasie wyeliminowała nieprawidłowości. Niemniej jednak należy zwrócić uwagę na fakt, że strona została powiadomiona o zamiarze przeprowadzenia kontroli - pismo Śląskiego WIIH odebrała w dniu 21 lutego 2022 r., natomiast kontrola rozpoczęła się 18 marca 2022 r. Zatem miała ona, w ocenie organu drugiej instancji, wystarczająco dużo czasu, by odpowiednio przygotować się do kontroli i wyeliminować ewentualne nieprawidłowości. Prezes UOKiK uważa, że naruszenie ww. przepisów przez skarżącą spółkę jest niewątpliwie istotnym naruszeniem z punktu widzenia interesów konsumentów i nie jest to z pewnością naruszenie *o charakterze znikomym*.

Organ drugiej instancji stwierdza, iż nie znajduje podstaw do zastosowania środków przewidzianych w art. 189 f Kpa, tzn. odstąpienia od wymierzenia (anulowania) kary, o które zawnioskowała strona skarżąca. Przepis art. 189 f § 1 pkt 1 statuuje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ mógł odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. W przedmiotowej sprawie strona bez wątplenia dopuściła się istotnego naruszenia przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania. W niniejszym przypadku konsumenci restauracji przy domu wczasowym ... w Wiśle zostali pozbawieni nie tylko dostępu do informacji o cenach 12 rodzajów napojów (umieszczonych w lodówce), lecz również nie posiadali wiedzy o cenach potraw i napojów z uwagi na brak cennika. Powyższe wskazuje, że wagi naruszenia nie można uznać za znikomą. Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona.

Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez przedsiębiorcę. Strona zaprzestała naruszenia prawa, do którego się zobowiązała w pisemnym oświadczeniu, tj. uzupełniła ceny, gramatury potraw oraz udostępniła cennik klientom, co organ wziął pod uwagę przy ocenie materiału dowodowego w toku prowadzonego postępowania. Jednakże należy mieć na względzie, że ww. przesłanki muszą być spełnione łącznie, by organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast, w niniejszym przypadku nie spełniono wymaganego warunku kumulatywności tychże przesłanek.

Nie została spełniona również przesłanka druga zawarta w pkt 2 art. 189 f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W ocenie Prezesa UOKiK zastosowanie art. 189 f § 2 Kpa nie spełni celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna określona w przepisach ustawy o informowaniu o cenach. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach (w związku z § 3 ust. 1 i 2 oraz § 9 ust. 1, 2 i 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen), w konsekwencji czego za popełniony delikt administracyjny nałożono na nią sankcję o charakterze pieniężnym. Organ drugiej instancji podkreśla przy tym, że zaprzestanie naruszania przepisów prawa nie zwalnia strony z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w trakcie kontroli. Okoliczność usunięcia stwierdzonych w toku kontroli naruszeń nie oznacza zatem automatyzmu w odstąpieniu od ukarania za naruszenie ww. obowiązków.

Przechodząc do wniosku strony o wstrzymanie wykonania decyzji, Prezes UOKiK wyjaśnia, że zgodnie z art. 130 § 1 Kpa przed upływem terminu do wniesienia odwołania decyzja nie podlega wykonaniu, jak również wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie decyzji (art. 130 § 2 Kpa). W związku z tym, że strona postępowania wniosła odwołanie w ustawowym terminie, tym samym decyzja organu pierwszej instancji z dnia 30 czerwca 2022 r. (znak: DB.8361.31.2022/64DEC/22) nie podlega wykonaniu do czasu wydania rozstrzygnięcia przez organ II instancji.

Po ponownym przeanalizowaniu sprawy, organ drugiej instancji stwierdza stanowczo, iż brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji bądź podstaw do odstąpienia od zastosowania sankcji i porzestania jedynie na pouczeniu.

Przechodząc do argumentu strony jakoby wymierzona jej kara była „dotkliwa”, organ drugiej instancji pragnie zauważyć, że w przedmiotowej sprawie kara pieniężna (w wysokości 2 000 zł) nie została wymierzona przez wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej w wysokości maksymalnej, czyli 20 000 zł, lecz wynosi zaledwie 10% maksymalnej przewidzianej wartości i mieści się w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości, a zatem jest kwotą optymalną, a zarazem adekwatną wobec zaistniałego naruszenia.

Jednocześnie, Prezes UOKiK wyjaśnia, iż w myśl art. 67 a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. - *Ordynacja podatkowa* (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.), zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Reasumując, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów o informowaniu o cenach i ich uwidacznianiu skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji na korzyść strony. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję Śląskiego WIIH, Prezes UOKiK miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, w szczególności stopień naruszenia, dotychczasową działalność oraz wielkość osiąganego przychodu, jak również rozważył przesłanki określone w art. 189 f Kpa. Podsumowując przeprowadzone rozważania, Prezes UOKiK stwierdził, że złożone przez stronę odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a zaskarżoną decyzję należy utrzymać w mocy.

Stosownie do art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy uiścić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Katowicach w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - do 10 000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - ponad 100 000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek

o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (t. j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1540, z późn. zm.).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/